Οι ζοφερές και προπολεμικές διαστάσεις του Μακεδονικού

Του Γιάννη Νικολόπουλου

Η αναζωπύρωση του μακεδονικού ζητήματος με αφορμή τη συμφωνία των Πρεσπών υπήρξε η κατάλληλη – ιδανική αφορμή, προκειμένου ο αστικός πολιτικός κόσμος και ένα σημαντικό κομμάτι της «αριστεράς» να βρουν το έσχατο αποκούμπι τους ενόψει του δύσκολου και «μεγάλου» εκλογικού έτους 2019. Το σύνολο του αστικού, πολιτικού προσωπικού ταυτίζεται πια με το μνημόνιο, ως πρόγραμμα εφαρμοσμένου, πολεμικού καπιταλισμού, ως διαδικασία αργής και επώδυνης πτώχευσης της χώρας, κυρίως, ως πυρηνικό όπλο οικονομικής εξόντωσης και κοινωνικής εξουθένωσης και περιθωριοποίησης της ελλαδικής εργατικής τάξης (Ελλήνων και ξένων εργατών και υπαλλήλων).

Σε αυτό το πλαίσιο και από τη στιγμή που το «όλον» των εν Ελλάδι αστών, δεξιών, κεντρώων, «αριστερών» δεν μπορεί και δεν θέλει να διαφωνήσει στο εσωτερικό του, στο οικονομικό και κοινωνικό πεδίο, εν πολλοίς και ετεροπροσδιοριζόμενο από τις Βρυξέλλες (κοινή έδρα του ΝΑΤΟ και της ΕΕ) και την Ουάσιγκτον (πρωτεύουσα των ΗΠΑ και έδρα του ΔΝΤ), το Μακεδονικό προβάλλει ως το «βολικό» σημείο διαίρεσης ανάμεσα στις προεκλογικά σπαρασσόμενες μερίδες της αστικής, πολιτικής και οικονομικής, τάξης. Και αυτό, έτσι ώστε να οικοδομηθεί ένα τείχος ευκαιρίας ανάμεσα χονδρικά στην ευρύτερη Κεντροαριστερά, που λογίζεται «μακεδονορεαλιστική», και την ευρύτερη (κεντρο-ακραία) Δεξιά, που αυτοπροβάλλεται σαν «μακεδονόφρονη», στο κυνήγι των ψήφων και τη διαπάλη για την κυβερνητική εξουσία, ειδικά στη Βόρεια Ελλάδα -και όχι μόνο.

Η λάσπη και τα υπόλοιπα «οικοδομικά» υλικά, τα οποία χρησιμοποιούνται, προέρχονται από τις πιο σκοτεινές και ανήλιαγες αποθήκες του ελλαδικού, πολιτικού και ιστορικού,

παραχαρακτηρίου. Όλα τα εθνικιστικά, μισαλλόδοξα, φιλοπολεμικά και ανθρωποφαγικά, ανιστόρητα και κάλπικα επιχειρήματα, που μολύνουν την πολιτική ατμόσφαιρα, δεν είναι καινούργια- αναπαλαιώθηκαν. Στον πυρήνα τους, συντηρούν την αυτοεικόνα ενός έθνους-ουραγού και ενός ελλαδικού μύθου τόσο ισχυρού και δηλητηριώδους όσο το περίφημο τρίπτυχο της Δεξιάς ευρέος φάσματος (Πατρίς, θρησκεία, Οικογένεια). Η Ελλάς, που ακόμη και μετά την απότομη οικονομική καθίζηση και την ύφεση, η οποία εξαφάνισε το 25% του ΑΕΠ, παραμένει στις 35 μεγαλύτερες οικονομίες της υφηλίου, η Ελλάς, που συμμετέχει από προνομιακή θέση στους μείζονες πολιτικοστρατιωτικούς ιμπεριαλιστικούς σχηματισμούς της ΕΕ και του ΝΑΤΟ, η Ελλάς, που διήλθε μία τουλάχιστον επιθετική δεκαετία βίαιης αναδιανομής του κοινωνικού πλούτου υπέρ των αστών και των επενδυτών-πειρατών, αυτή η ίδια Ελλάς, αφενός είναι, διαχρονικά και μόνιμα, «μικρά και έντιμος» στις διεθνείς, διπλωματικές της σχέσεις απέναντι στους Βαλκάνιους και μεσογειακούς, γείτονές της και αφετέρου, διαχρονικά και μόνιμα, «απειλείται», πάλι από τους ίδιους γείτονές της!

Δυστυχώς -και για παράδειγμα- η Χάγη ή ο ΟΗΕ δεν λειτουργούν ως διεθνή, ψυχιατρικά άσυλα και καναπέδες μιας μεικτής ομάδας ψυχιάτρων με ειδίκευση στις εθνικές σχιζοφρένειες. Η… απειλούμενη, μικρά και έντιμος μαζί με τις ηγέτιδες τάξεις της, θα τους πρόσφερε άφθονο υλικό για δεκαετίες.

Στο πλαίσιο αυτής της νοσηρής (και εξωφρενικής) πολιτικής ατμόσφαιρας, η μεν «μακεδονορεαλιστική» πτέρυγα επιχειρηματολογεί βάσιμα πως ως συγκυριακός, διπλωματικός εκφραστής μέσω της κυβέρνησης Τσίπρα της «μικράς και εντίμου» κέρδισε στη συμφωνία των Πρεσπών σέρνοντας ουσιαστικά σε μια «σε περίοδο ειρήνης» συνθηκολόγηση την κυβέρνηση Ζάεφ, η δε «μακεδονόφρονη» ουρλιάζει, επειδή στην ίδια συμφωνία διαπιστώνει τάχα τον κίνδυνο… αλυτρωτικής απειλής (!) σε βάρος της κατά τα άλλα, μικράς και εντίμου, που είναι ο κυριότερος πια πυλώνας του ΝΑΤΟ και της ΕΕ στα Βαλκάνια και τη Νοτιανατολική Μεσόγειο. Με άλλα λόγια, το διαχωριστικό τείχος

που χτίζεται ευκαιριακά και αποκλειστικά για την ψηφοθηρική εκστρατεία του πολυ-εκλογικού 2019, διαθέτει γέφυρα επικοινωνίας ανάμεσα στα δύο, φαινομενικά, λυσσωδώς αντιμαχόμενα στρατόπεδα: τη γέφυρα του εθνικισμού και της εξυπηρέτησης των ελλαδικών, πολιτικών, οικονομικών και στρατιωτικών συμφερόντων, στα Βαλκάνια και με τις πλάτες κυρίως του ΝΑΤΟ. Το πραγματικό, «εθνικό ζήτημα», επομένως, δεν είναι το… όνομα ή η… γλώσσα ή η… εθνικότητα, αλλά ποια μερίδα του ελλαδικού αστισμού, κεντροαριστερή, με αρχηγό τον Τσίπρα ή κεντροακροδεξιά, με αρχηγό τον Μητσοτάκη, θέλει και μπορεί να επιβάλει «καλυτερότερα» (sic) την ελλαδική, περιφερειακή ηγεμονία στα Βαλκάνια και τη Νοτιανατολική Μεσόγειο. «Μικρά και έντιμος» και απειλούμενη… ηγεμονία! Και κάθε ηγεμονία, μόνο μέσα από εθνικιστική φρασεολογία και ανάλογες κορώνες προωθείται και επικοινωνεί με τα πλήθη.

Μέσα σε αυτή τη νεοφανή διχοτόμηση, που τάχα υπερβαίνει πια και το «ξεπερασμένο» δίπολο μνημόνιο-αντιμνημόνιο, πρέπει να ερμηνευτεί και η ουσιαστική εξαΰλωση εκείνων των (απο)κομμάτων, όπως το Ποτάμι και οι ΑΝΕΛ, τα οποία ήταν οι κομματικές σημαίες ευκαιρίας και ψήφου επιμέρους ομάδων συμφερόντων είτε του ιδιωτικού τομέα (επιχειρηματίες) είτε του βαθέος ελλαδικού κράτους (εκκλησία, στρατός, σώματα ασφαλείας). Για να επιβιώσουν, πιθανότατα μόνο τα ηγετικά πρόσωπα και όχι οι ίδιοι οι σχηματισμοί, θα αναλάβουν δορυφορικό ρόλο δίπλα ή και μέσα στα δυο νέα πολιτικά στρατόπεδα – των «μακεδονορεαλιστών» και των «μακεδονοφρόνων».

Όμως, μέσα από το τείχος και με ράγες πάνω στη γέφυρα του εθνικισμού, περνά πλέον ένα τρένο με σπασμένα φρένα – το τρένο της εμπέδωσης ενός κλίματος γενικής «εθνικής μειονεξίας και ταπείνωσης», ένα κλίμα, για να θυμηθούμε ανάλογες και μαύρες ιστορικές σελίδες, «πισώπλατης μαχαιριάς» κατά της Ελλάδας και της Μακεδονίας «μας». Μέσα στο τρένο έχει επιβιβαστεί ένα, κακά τα ψέματα, σημαντικό κομμάτι της ελλαδικής κοινωνίας, πάντοτε ευάλωτο και γαλουχημένο στην ψευδή και κάλπικη «αφήγηση» της μικράς, εντίμου, απειλούμενης και, κυρίως,

αδικημένης Ελλάδας. Σε ένα από τα βαγόνια του, βρίσκεται και ένα τμήμα της ελληνικής «αριστεράς» («πλειοψηφία» ΛΑΕ, ΚΟΕ κ.τ.λ.) που διαπιστώνει… ήττες και προδοσίες και απειλές. Εθνικές ήττες και εθνικές προδοσίες…

Την ώρα που οι άγριες και δυσμενείς συνέπειες των μνημονίων όχι μόνο δεν έχουν εκλείψει αλλά βαθαίνουν και απλώνονται στον ταξικό χώρο και τον πολιτικό και πραγματικό χρόνο (έως το 2060!), σημαντική μερίδα της «αντιμνημονιακής» ελληνικής «αριστεράς» στοιχίζεται με την πλέον ανεδαφική, χαλκευμένη και εν σπέρματι προπολεμική ερμηνεία της πολιτικής και κοινωνικής κατάστασης.

Γιατί, εν τέλει, το Μακεδονικό και ο υπερχειλίζων εθνικισμός των ημερών δεν θα σβήσουν εύκολα – στην ουσία είναι ο μακρύς πρόλογος για την προδιαγεγραμμένη επιδρομή και τις ανεξέλεγκτες περιπέτειες στη Νοτιανατολική Μεσόγειο, με έπαθλο τα κοιτάσματα του πετρελαίου και του φυσικού αερίου. Εκεί όπου ο ελλαδικός εθνικισμός δεν θα μπορέσει απαραίτητα να επιβάλει συμφωνίες και συνθηκολογήσεις «σε περίοδο ειρήνης», ούτε καν με τις πλάτες του ΝΑΤΟ και της ΕΕ. Και αυτή είναι η πιο ζοφερή διάσταση του Μακεδονικού όπως το αντιμετώπισαν, το αφηγήθηκαν και το διαστρέβλωσαν «μακεδονορεαλιστές» και «μακεδονόφρονες» δημαγωγοί της εθνικής κάλπης και λαοπλάνοι των παραζαλισμένων από τη λιτοτηταρχία των μνημονίων τηλεθεατών και παθητικών χρηστών του διαδικτύου. Ότι κατασκευάστηκε ξανά μια εθνικιστική «αφήγηση», ικανή να δώσει πρόσκαιρα και κρίσιμα εκλογικά και πολιτικά οφέλη στους πλέον άθλιους πλειοδότες της άκρας δεξιάς και κυρίως να προετοιμάσει ένα ευρύτερο πολεμικό κλίμα, ενόψει του διαμοιρασμού των υδρογονανθράκων στη Νοτιανατολική Μεσόγειο.